

Tvrdíc, že neplacením vyrovnacích kvot povinnou stranou nastala ve smyslu § 67 vyr. ř. bezúčinnost vyrovnání navrhlá vymáhající strana na základě rozsudku ze dne 10. listopadu 1931 exekuci zabavením pohledávky. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle § 57 býv. vyrovnacího řádu nastala bezúčinnost vyrovnání, nesplnil-li dlužník včas a plně potvrzené vyrovnání. Bezúčinnost vyrovnání nastala tudíž sama sebou bezpodmínečně a mohl věřitel na základě exekučního titulu vésti ihned exekuci na celou obživlou pohledávku. Zákonem ze dne 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n. nastala však změna, neboť podle § 67 vyr. ř. pozbývá potvrzené vyrovnání účinnost jen tehdy, nesplní-li dlužník potvrzené vyrovnání po lhůtě, kterou mu věřitel doporučeně zaslaným upomínacím dopisem poskytl. Nastane tudíž bezúčinnost vyrovnání jen, byla-li věřitelem splněna podmínka § 67 vyr. ř. Musí tudíž věřitel podle § 7 ex. ř. prokázati veřejnou listinou, že upomenul dlužníka a že mu poskytl ve smyslu § 67 vyr. ř. lhůtu k plnění. Ježto v projednávaném případě vymáhající věřitel ani netvrdil, tím méně prokázal, že dlužníka upomenul a mu dal lhůtu ku plnění, nelze exekuci povolit, ježto není prokázáno, že celá pohledávka, pro kterou vymáhající věřitel vede exekuci, jest splatná.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Namítá-li povinná strana, že vymáhaná pohledávka z exekučního titulu (rozsudku) neobživla v původní výši, poněvadž nebyly splněny předpoklady obživnutí v § 67 vyr. ř. uvedené a že od vymáhané pohledávky nebyly odečteny zaplacené vyrovnací částky kvoty, nečiní námítku, k níž by bylo přihlížeti z úřadu, nýbrž uvádí okolnosti nárok zrušující nebo stavící, které nastaly teprve po vzniku exekučního titulu a které nelze pro zákaz novot uplatňovati v rekursním řízení, nýbrž jen žalobou podle § 35 ex. ř. Není proto vymáhající věřitel, opírající svůj nárok také o obživnutí pohledávky, podle §§ 54 čís. 2 a 55 ex. ř. povinen v návrhu na povolení exekuce tvrditi a dokazovati předpoklady obživnutí pohledávky.

Čís. 13325.

Konkursní komisař má jen právo, by tomu, kdo má ve své moci věci, náležející do konkursní podstaty, nařídil, by dovolil, aby věci ty byly sepsány a odňaty, nikoliv však právo, by mu nařídil, aby vydal věci, které drží, správci podstaty.

Kdo má věci uloženy u zasílatele, má je ve své moci ve smyslu § 97 (2) konk. řádu.

(Rozh. ze dne 1. března 1934, R I 147/34.)

Konkursní komisař nařídil k návrhu správce podstaty třetí osobě, aby vydala věci, které drží, do konkursní podstaty. Rekursní soud zamítl návrh správce podstaty. Důvody: Podle § 97 odst. (2)

konk. ř. jest povinen, kdo má v moci věci, náležející do konkursní podstaty, by to oznámil správci podstaty a dovolil, by byly sepsány a odhadnuty, jinak ručí za škodu, která by vzešla jeho zaviněním. Podle tohoto ustanovení zákona má tedy konkursní komisař jen právo naříditi v konkursním řízení třetím osobám, by dovolily sepsati a odhadnouti věci, které náležejí do konkursní podstaty. Jinak má ohledně věcí, které jsou v držení třetích osob, jen právo stanovené § 122 odst. (3) konk. ř., totiž naříditi, by věc byla zpeněžena. Konkursní komisař není však příslušným k tomu, by usnesením nařídil třetím osobám, by vydaly věci, které drží, konkursnímu správci. Výrok takový učiniti může jen soud procesní rozsudkem na žalobu správce podstaty.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

I kdyby se nepřihlíželo k tomu, že správce konkursní podstaty ve svém návrhu nepopírá, že by bylo nesprávným tvrzení Karla K-a, že nabyl ke strojům smluvního zástavního práva, ve kterémž případě by nedopadalo ustanovení § 13 konk. ř. a právo toto by vyhlášením konkursu nezaniklo, není nárok na vydání těchto strojů do konkursní podstaty § 97 konk. ř. odůvodněn. Stroje má Karel K. »ve své moci« (§ 97 (2) k. ř.), třebaže jsou uloženy u zasílatele, k němuž je K. podle tvrzení rekurenta dal k uschování. Správně proto rekursní soud seznává, že konkursnímu komisaři přísluší jen právo, by K-ovi nařídil, by dovolil, aby stroje byly sepsány a odhadnuty, ježto by jinak ručil za škodu, která by vzešla jeho zaviněním, a aby po případě dále postupoval ve smyslu § 122 (3) k. ř.

Čís. 13326.

Zásada § 1304 obč. zák. o spoluvinně na poškození platí i při náhradě škod horních.

Předpis § 106 horn. zák. nedopadá, šlo-li jen nejvýše o přestavbu původního domu vystavěného před propůjčením dolového pole, ne-li jen o podstatnější jeho změnu. V takovém případě může okolnost, že nebylo žádáno o stavební povolení ku přestavbě, míti v zápětí jen potrestání stavebníka podle § 128 stav. řádu pro Čechy.

(Rozh. ze dne 1. března 1934, Rv I 1145/32.)

Žalobní nárok majitelky domu proti důlnímu podnikateli na náhradu škody byl uznán důvodem po právu soudu všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Nižší soudy zjistily, že příčinou poškození domu žalobkyně je výhradně dolování žalovaného. Ježto tudíž je zjištěno, že žalovaný poškodil dolováním dům žalobkyně, ručí podle ustálené judikatury nejvyššího